

L'acció internacional contra el franquisme

En defensa de les llibertats fonamentals inscrites en la **Declaració Universal dels Drets de l'Home** Important declaració conjunta de la **Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures i la Confederació Internacional de Sindicats Cristians**

Ja fa més de vint anys que el general Franco s'apodera dels destins d'Espanya per la força de les armes. Malgrat tot el seu govern intensifica, encara, les mesures policíiques i la persecució antisindical. Condemna a militants sindicals per fets ocorreguts durant la guerra civil. Califica les vagues de rebel·lions militars i sotmet a Consells de Guerra als treballadors que reaccionen contra la deteriorització, cada dia més gran, de la situació econòmica, augment del desempleu i misèria creixent de la classe obrera.

Davant aquesta injustificada agravació de la sort del digne poble espanyol, la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures (C.I.O.S.L.) i la Confederació Internacional de Sindicats Cristians (C.I.S.C.) que representen el conjunt del Moviment Sindical democràtic dels cinc continents.

El Document del Col·legi d'Advocats de Barcelona

Focos, revista editada per la CIOSL publica in-extenso en el número especial del mes de Novembre del 1960, el document del Col·legi d'Advocats de Barcelona denunciant les brutalitats i arbitriarietats perpetrades per la policia de Barcelona amb motiu dels incidents del Palau de la Musica Catalana.

(Nota. — Els companys que vulguin conèixer aquest important document poden adreçar-se als Secretaris de Secció o al Servei de Premsa i Propaganda el qual els facilitarà un dels exemplars existents a la « Biblioteca ambulat » del Secretariat.)

ACORDEN denunciar en comú davant del món el règim totalitari i policíic del General Franco, el qual escarneix les llibertats fonamentals inscrites en la Carta Universal dels Drets de l'Home.

La C.I.O.S.L. i la C.I.S.C.

DENUNCIEN, en particular, el suposat moviment sindical espanyol, el qual no és altra cosa que un instrument del partit en el poder per a controlar els treballadors.

DENUNCIEN ademés el suport al règim franquista dels governs democràtics occidentals, els quals li han permès ingressar, per raons oportunistes, en diverses institucions internacionals, concedint-li —de més a més— una ajuda financera considerable, contribuint així a la seva supervivència.

La C.I.O.S.L. i la C.I.S.C. han decidit coordinar llurs esforços per tal d'ajudar activament i eficaç als treballadors espanyols agrupats en les organitzacions democràtiques, en la seva lluita contra el règim totalitari que esclavitzava a Espanya.

DECLAREN que no reconeixeran, jamai, al règim actual com expressió de la voluntat del poble espanyol; que no s'avindran a cap compromís amb el govern de Franco o amb la seva pretesa organització nacional-sindicalista; i que no reconeixeran com a representants legítims dels treballadors als jerarques del suposat moviment sindical.

Les dues Confederacions Internacionals,

ES COMPROMETEN a intensificar llurs esforços davant de les Nacions Unides i altres instàncies internacionals, especialment davant l'O.I.T. a fi de que els treballadors espanyols puguin, el més rapidament possible, expressar lliurement la seva voluntat i elegir els seus veritables representants.

DEMANEN a totes les organitzacions afiliades que efectuïn gestions en el mateix sentit prop de llurs respectius governs i que promouguin entre els treballadors un moviment d'ajuda i solidaritat envers el poble espanyol.

La C.I.O.S.L. i la C.I.S.C. es comprometen solemnement a prosseguir llur acció solidària fins el restabliment a Espanya de les llibertats fonamentals i especialment la llibertat sindical, de tal faiso que recuperada llur llibertat puguin els treballadors espanyols elegir lliurement la forma d'organització que creguin convenient.

La O. I. T. i la Llibertat Sindical

El Consell d'Administració de l'Oficina Internacional del Treball ha aprovat un raport que li ha estat sotmés pel Comitè de la Llibertat Sindical i ha acordat de cridar l'atenció del govern espanyol pel fet que la legislació espanyola en matèria de vagues risca d'ésser interpretada com prohibint-les d'una manera absoluta. Suggereix que d'esmenes apropiades i siguin aportades.

Per altra banda demana al govern espanyol de facilitar les observacions adients relatives a la detenció de militants sindicalistes el mes de febrer del 1960 així com pel que fa referència al procés intentat a Catalunya a 99 treballadors acusats d'haver volgut reconstituir una organització sindical que havia estat declarada fora la llei pel govern.

Aquest raport del Comitè de la Llibertat Sindical feia estat de les acusacions formulades per la C.I.O.S.L. contra la violació de la llibertat sindical pel govern franquista.

**Oposar-se per la violència a les violències de Franco i Salazar és un acte legítim.
El "Santa Maria" del capità Galvao podria anomenar-se : Llibertat**

Franco el bufo i la monyos aristocràtica

Aquelles mans de la duquesa de Medinaceli, malgrat l'ancianitat, tan ben conservades per la inacció, traçaven en l'aire cercles maliciosos acompanyant el ventall que ritmicament obria i tancava. Aquell ventall, curiós i guardador de secrets picarescos era una obra d'art en el seu gènere; el perfum de les barnilles de sàndal predisposava l'olfat, la transparència del tul que les relligava permetia veure sense ésser vist i la decoració amb elements de macre d'un gust atrevit feien presumir la malícia i el fingiment de la duquesa.

Si —deia— li he venut la corona per tres cents mil duros. Preu d'encants gosso dir. La joia d'or massis, ornada de pedres fines valia molt més i sobretot valia pel que representava per les testes que havia cenyit, per la seva història... Era normal que el del Ferrol cerqués un present valuós com aquest per la futura reina dels belgues, per a igualar-se en gust amb els que no són del seu braç. Tot ho havia previst « el gaznan » àdhuc les meves necessitats presents, per això ara el ridicol que ha fet és més gran, la seva immensa vanitat i pretenció més trepitjada...

Tot ha estat senzill davant la seva impertinent ignorància. Qüestió de no res. Canviar els topazes, els sàfirs, les margarides i els rubis per simples culs de got de color... i Donya Carmen cargada amb els neulers ja la tenim fent de « monyos » aristocràtica. Tota la noblesa d'Europa ha tingut ocasió de passar un dia de Sants Innocents a les costelles de la « menudència espanyola ».

El risc era sumar en aquest ridicol a la bona Fabiola... Es més fina del que suposava. Es ella i no l'orfebre belga qui ha descobert la trampa. Aquesta lletra que tinc i on ella m'ho explica es magnífica. Som tots « nosaltres » que hem fet sentir a ell i ella, als dos pretensiosos usurpadors, tot el nostre menyspreu.

Pel que fa a Espanya, el presentar el cap de l'Estat com un vulgar falsari, no té importància. El món sap sobradament que a través del temps entre aristòcrates i falangistes hem convertit el nostre país en una veritable cova d'Alibaba.

Redaccio i Servei de Premsa : J. Buiria, 8, rue Rigaud, Perpignan (P.-O.)

Totes les víctimes de l'accident d'Hospitalet de Llobregat senyalen el culpable de la catàstrofe : L'estraperlisme dels lladregots que administren la R. E. N. F. E.

El franquisme és sinonim de falsetat i tro-posen al descobert el sentit colonialista de L'Espanya de l' "Imperio hacia Dios" deixant l'Àfrica als africans per convertir el Valle de los Caidos ".

Diners i Misèria

Quan per salvar-se del naufragi imminent el règim franquista va voler ingressar a la O.E.E.C. és que la balança de pagaments havia arribat a un punt de ruptura i restaven només 18 milions per a fer front als milers de milions de deute car el dèficit de la balança de pagaments havia passat de 42.3 milions de dolars en 1952 a 386.4 en 1957. Per a fer possible una darrera ajuda exterior va establir-se el Pla d'Estabilització que consistia simplement en desvalorar la moneda i restringir els crèdits i que, com és natural, només afectava els treballadors que vivien de les engrunes d'una producció fictícia i dels desperdiciis de la inflació. Els aparents beneficis de les empreses van desaparèixer, ja no hi van haver hores extraordinàries per a treballar i consumir-se, i aleshores el règim no pogué amagar els ossos i la misèria ni va poguer dissimular que s'estava menjant les pròpies tripes.

No som nosaltres qui ho diu, són les dades oficials, les Cambres de Comerç, les banques, els serveis estadístiques del règim, els Fons monetari internacional, la O.E.E.C. i tots els que intervenen en l'economia espanyola, i aquests ens diuen el que era l'aparent prosperitat d'Espanya, la seva expansió industrial, l'augment de la renda nacional i l'elevació del nivell de vida, tot configurat en els beneficis de la banca privada en la forma següent :

	1953	1955	1958	
Capitals	3.725	4.071	5.560	Milions
Réserves	3.017	5.097	8.523	de
Crèdits	25.660	37.818	60.654	pessetes

Com es veu, creixien els capitals —no gaire— creixien les reserves —depressa— i creixien els crèdits —igualmente depressa— ço que vol dir que s'estirava la moneda i el crèdit —els aparents beneficis— però la riquesa no augmentava sinó que més aviat disminuïa, perdia utilitat. ¿D'on venia el mal? Molt sen-

zill : de que no hi havia mercat, el treballador no consumia, no es guanyava la vida i no podia defensar-se per manca de llibertat, perquè sense sindicats i sense democràcia no podia exigir la part que li corresponia en la producció, en el consum, en la riquesa pública. El règim espanyol és dolent, és malvat, és ruïnós perquè és estúpid, perquè no compren el seu propi bé que és el bé del poble, la riquesa i el benestar del poble, l'abun-

	Espanya
1 kilo de pa	0-59
1 litre de llet	0-38
1 dotzena d'ous	4-29
1 kilo de sucre	2-10
1 kilo de café	23-26
1 kilo de carn	8-12
1 litre de vi	0-46
1 kilo de patates	0-18

Els treballadors haurien de llegir i rumiar aquestes llistes que expliquen abastament tota la tragèdia llur i la de tot el poble espanyol. ¿De on ve la misèria? ¿Es que els altres països són més rics que el nostre? Evidentment. ¿Per què? Perquè els treballadors es guanyen la vida i en el nostre, no. Els altres països no tenen res que nosaltres no tinguem o no poguem tenir. Nosaltres tenim, per exemple, vi de sobres i a Holanda si en voleu beure l'han d'importar. Però per a comprar un litre de vi un treballador d'Espanya ha de treballar 46 minuts i un treballador d'Holanda 32. Nosaltres podem tenir blat de sobres pel consum i per a l'exportació, però per a comprar un kilo de pa necessitem treballar 59 minuts i un treballador d'Holanda només 19.

¿A qui aprofita aquesta estafada, aquesta vil explotació que es fa als treballadors? Aparentment als rics, als capitalistes, a la burgesia, però en realitat a ningú, si no és als dos milions de gene-

Període	Producció agrícola en pessetes de 1929 per habitant	per agricultor
1926/30	324	2 008
1931/35	331	1 935
1935/40	259	1 510
1941/45	262	1 510
1946/50	250	1 428
1951/54	298	1 715
1955	281	1 625

Aci està sintetitzada la gran misèria d'Espanya i com més beneficis i més

Vaga a la Facultat de Dret de Barcelona

En el moment de cloure aquesta edició ens arriben comunicacions dels estudiants de la Facultat de Dret de Barcelona que s'han declarat en vaga a causa dels incidents provocats per elements de l'Opus-Dei organitzat per estudiants d'altres tendències.

idoria. Ceuta, Melilla i Ifni
a i despotic que l'impulsa.
naurà de fer les maletes i
-se en l' "Imperio hacia el

ria

dància que porta necessàriament, indefectiblement, la llibertat i el dret que tots tenim a defensar els nostres interessos.

La cosa és tan senzilla que qualsevol criatura l'enten. Basta només repassar una llista breu de les hores i minuts de treball que un obrer posa en l'adquisició dels articles de consum, de primera necessitat:

Holanda	Itàlia	França	EE.UU.
0-19	0-41	0-21	0-11
0-12	0-28	0-46	0-7
2-11	3-25	2-27	0-22
0-35	1-35	0-30	0-8
5-21	10-41	5-58	0-58
2-28	6-25	5-13	1-2
0-32	0-44	0-16	0-79
0-6	0-13	0-6	0-5

rals, buròcrates, criats, policia i altre fauna rentista que viu sense treballar i que malgrat tot viu miserablement perquè la producció es escassa, perquè el treball no es paga. Les banques, els explotadors, cada dia acumulen més diner, però com més en tenen menys val car el diner no és riquesa sinó un instrument de canvi i com més se'n té, com més n'hi ha, menys val, de manera que la pesseta val quinze vegades menys que vint anys enrera. ¿Quin negoci han fet els capitalistes empobrint el poble, si s'han empobrit ells mateixos?

La producció agrícola és el millor instrument per a mesurar la riquesa d'Espanya i la seva renda nacional que amb llibertat i democràcia seria tres vegades més del que és i més ben repartida. Però resulta que cada dia és més baixa perquè els treballadors no guanyen i no poden consumir. Posem les xifres resumides que dona el Banc Central i que demostren els progressos que ha fet la misèria en els darrers vint anys:

— Números index de la producció per habitant		per agricultor	
100	100	100	100
102	96	102	96
80	75	80	75
81	75	81	75
77	71	77	71
92	85	92	85
87	82	87	82

diner tinguin els bancs més gran serà la misèria del paradís franquista.

riben noves de Barcelona anunciant-nos que els en vaga. Aquesta vaga ha estat motivada per uns que feren irrupció a cops de matracca en un acte

LA REUNIFICACIÓ DE LA C. N. T.

Pel que significa de força en el camp de la llibertat. Pel que representa de lluita emancipadora en la història del moviment obrer de Catalunya i Espanya. Pel que simbolitzen d'impuls renovador les tres lletres glorioses diguem que la reunificació de les dues tendències en que estava dividida la central sindical germana és un esdeveniment d'una gran importància. Més encara, pel que representa pel moviment obrer en particular i per la causa antifranquista en general no dubtem en qualificar aquesta reunificació com l'esdeveniment més important ocorregut en el camp antifranquista després del 1939 l'any de la derrota.

Com en tot acte de proporcions històriques, però, aquesta reunificació planteja una sèrie d'interrogants bàsics. Interrogants bàsics que en el nostre desig de veure reixir l'acte que han sapigut accomplir els companys cenetistes voldriem que fossin contestats positivament.

Car la mateixa constant que ens porta a saludar amb joia aquest esdeveniment ens assenyala els esculls i els perills en els quals podria malmetres aquesta gran esperança. I ho diem perquè entenem que el combat que els sindicalistes hem de menar es troba, avui, profundament transformat i que no pot plantejar-se en funció d'un passat que va cloure l'any 1939. Que aquest combat, el de tots els sindicalistes, es troba dominat i només pot ésser orientat en funció de la dramàtica situació de la classe treballadora de la nostra terra i de la posició de les forces interiors i exteriors que determinen la situació espanyola. Que la lluita que hem de menar és de cada dia i de cada hora i que no podem oblidar ni la realitat interior ni les possibilitats que aquesta comporta.

U. G. T.

LLETRA DE LA CIUTAT (Vé de la pàgina 4)

reforma agraria. Ningú no ignora que el principal instrument d'un Pla és la Banca, i la Banca espanyola està en mans d'uns senyors que no volen ni sentir a parlar de reformes a de canvis. En l'informe que citem els tècnics internacionals— que són simplement servidors d'un capitalisme infinitament més intel·ligent que el capitalisme espanyol diuen així: « Es essencial una reforma del sistema bancari espanyol amb la finalitat de reforçar el poder i els medis del Banc d'Espanya, i poder controlar el volum del crèdit i de les disponibilitats monetàries ».

Els cinc bancs que es reparteixen l'economia espanyola i que controlen l'estat franquista, no volen ni sentir a parlar d'aquestes « reformes » que no són ni molt menys la nacionalització. I és així que no hi ha ni hi haurà represa econòmica mentre subsisteixi el franquisme

que, amb l'Opus-Dei, ha acabat de posar-se al servei del gran capitalisme espanyol explotant, junt amb la falange, els treballadors.

La conclusió la dona la lectura de les bases d'ordenació de l'emigració pel 1961. El senyor Rodriguez de Valcarcel afirma que el cens d'emigrants és d'un milio cada tres anys, i amb gran serenitat diu que abans es considerava una plaga econòmica, avui serveix a com pensar « la falta de potencial econòmic, i a compensar la manca de ma d'obra dels altres països del món ».

En efecte, en això ha vingut a parar el famós « imperio hacia Dios »: a servir ma d'obra barata als països industrials!

Fins el dia que siguin escombrats els paràsits i explotadors que fa vint-i cinc anys s'engreixen amb la misèria d'aquesta ma d'obra!

Lletra del camp

Es del coneixement general que els assalariats del camp estan pràcticament esperant l'hora de la mort per inanició. Perquè el fet es consumeixi només cal una tongada més de franquisme. Amb salaris de 35 pessetes al dia podem obtenir per dues solucions: cobrir-nos de parracs per tal de no reullir les vergonyes i intentar menjar per sobreviure o bé fer-nos un vestit a l'any, i condemnar-nos a passar amb cols i arengada dies arreu. Aquesta situació inamovible i empedreïda és considerada com una llei natural la qual l'estat falangista pren cura de que es compleixi fidelment.

Això dit no feu correr la imaginació car seguireu la nostra vida pas a pas des de les privacions més extremes fins a la fredor i la desesperació arrelades en les nostres llars. Pel feudalisme —per l'últim feudalisme d'Europa i del món— és una època de puïxança i d'esplendor. Per nosaltres els esclaus de la gleba és el glaç d'un hivern que no fineix.

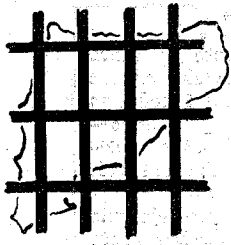
Si almenys els interessats ens hi volguessim conformar i alçant la testa fòssim capaços de donar gràcies a Deu del rosegó de pa sec que el règim deixa caure en el nostre sarró! Tot prendria formes simples, tot transcorreria com en el millor dels mons entremig de mercès i

corbades d'esquena gaudint de la pau que tant d'últim en la calma reposant del temple sota la prèdica del sacerdot... i badallant.

No és així, però, en nosaltres les dificultats materials es compliquen i s'entronquen amb els sofriments morals, els quals tenen la virtut d'avivar sobretot el nostre desig de llibertat i justícia social. No, no ens calia res més perquè reprenguessim el combat que ahir amb tan d'èxit menavem...

Tot ha canviat, els mètodes de lluita, la quantitat de risc i àdhuc els companys. Ara estem voltats de gent jove eficaç i sorprenent. Sorprenent perquè sense experiència i sense passat d'acció actua tan assenyadament que la tasca gairabé irrealitzable al començament esdevé planera i normal.

A cada poble algu o altre sap que existim. Els contactes s'amplifiquen i les adhesions també. Les característiques del nostre desenvolupament ens fa difícilment atacables. L'hora de l'acció ja vindrà. Primer fem organització i encara no a l'escala que podríem fer-ho. Pràcticament escampem la idea de la sindicació agrària. Solament una acusació a fer-nos: haver perdut massa temps.

Les portes de les presons han d'obrir-se : Llibertat pels presos !

Una crida del C. I. S. A. E. per la llibertat dels presos

El C.I.S.A.E. ha fet publica una crida per la llibertat dels presos polítics espanyols. Aquesta crida signada per MM. Claude Bourdet, Manuel Bridier, Jean Cassou, Robert Cheraemy, Yvan Crapeau, Yves Dechezelles, Jean Maria Domenach, Charles Hernu, Yves Jouffa, Daniel Mayer, Germaine Marceau-Pivert, Pierre

Naville, Jean Rous, Jean-Paul Sartre, Laurent Schwartz, Georges Suant, Maître Henry Torres, Lucien Weitz, Pierre Lebrun, René Dumont y G. Rino, a la vegada que posa de relleu la política repressiva del dictador espanyol, declara la seva decisió de lluitar sense repos fins a l'alliberació de tots els detinguts polítics.

Una crida pro-amnistia

Un altra crida signada par MM. Vincent Auriol, Jean Cocteau, François Mauriac, André Maurois, Louis Aragon, Jean Cassou, Marc Chagali, Pierre Cot, Jean Maria Domenach, Benoit Frachon, Pierre Gascár, Jacques Madaule, Pablo Picasso, Armand Salacrou, Tanguy Prigent, Henry Torres, Daniel Mayer, Révérend Père Riquet, Rosamunda Lehmann, Elwyn Jones, Roderic Bowen, Bertrand Russell, lord Beveridge, lord Herderson, Sir Leslie Plummer, Antonioni, Carlo Lévi, Pietro Nenni, Alberto Moravia, Lu-

chino Visconti, Ferruccio Parri, Roberto Rossellini, Vittorio Gassman, George Branting, Argiropoulos i Sprid Divari Langmann, Carl Bonevie, L. Ferdinand Muller, Hans Oprecht, Camille Huysmans, Paul Finet, canonge Leclerc Julius Deusch i el Pastor Koch proposa la reunió d'una conferència pro-amnistia presos i exilats espanyols. Aquesta crida que ha estat publicada a tota la premsa internacional senyala els dies 4 i 5 de Mars d'enguany com a data de la celebració de la conferència.

Per la llibertat de Jordi Pujol

El periòdic francès « *Le Monde* », conegut per l'objectivitat i serietat de les seves informacions, publica també la decisió del Comitè de Defensa dels Catòlics Catalans perseguits que presideix el senyor Josep Folliet, de continuar la seva tasca malgrat les reaccions violentes de certs periòdics espanyols i dema-

na l'apoi de tots aquells que no es resignen a l'arbitrarietat del règim franquista. Aquest Comitè demana aixímateix la llibertat de Jordi Pujol i del senyor Pinzon condemnats després d'haver estat torturats i jutjats en l'absència de tota acció específicament política.

La parodia sindical franquista

Una lletra adreçada al delegat general dels sindicats falangistes, Solis Ruiz, per determinades jerarquies eclesiàstiques circula clandestinament a l'Interior.

En aquesta lletra les esmentades jerarquies comenten les eleccions anomenades sindicals i el Congrés que s'anuncia per a defensar la política econòmica del franquisme i neguen que la representació obrera dels sindicats verticals sigui la veritable expressió de l'opinió obrera. Defensen la doctrina social de l'Església i reclamen per les associacions obreres d'acció catòlica el dret d'ésser reconegudes si no es vol, diuen, que els sindicats siguin un instrument més del règim totalitari.

Aquesta presa de posició confirma els incidents provocats amb motiu de la distribució del manifest del Primer de Maig publicat per les H.O.A.C. i que com es recordarà motivà els escorcolls de la policia a determinats estatges socials d'organitzacions catòliques i la confiscació de més de 200 000 exemplars de l'esmentat manifest.

La direcció central d'Acció Catòlica està formada de civils i eclesiàstics. Entre aquests darrers i figura el Cardenal Primat de Toledo i el bisbe de Solsona que n'és el secretari i el principal animador.

El Sindicalisme cristià a Catalunya i a Madrid

Copiem de la Memòria editada pel Comitè Directiu d'Euzko Langilien Alkartasuna (Solidaritat de Treballadors Bascos) aquest comentari que creiem d'interès coneguin els nostres companys i lectors, diu :

« Hem de registrar amb alegria, la creació a Catalunya i a Madrid, de dos organismes sindicals d'orientació cristiana amb els quals hem tingut els primers contactes. Si bé cal diguem que no podem estar completament satisfets del resultat d'aquests primers contactes tenim l'esperança de que els esmentats organismes serviran la causa social cristiana amb el mateix vigor i entusiasme que nosaltres mateixos. De totes maneres vagi per adelantat la nostra felicitació a la S.O.C.C. catalana i a la F.S.C. madrilenya per llur tenacitat i esforç en crear els sindicats cristians amb les normes i criteris que foren plantejats en anteriors reunions i sense perjudici per l'autonomia dels pobles basc i català que tindran llurs pròpies organitzacions a l'escala Central Nacional. »

De Catalunya estant

Lletra de la ciutat

Com cada any, els diaris franquistes han publicat durant les darreres setmanes de l'any una sèrie de pàgines massives amb els discursos dels ministres de Franco adreçats a les « Cortes del Reino » i preveient els programes per l'any vinent.

El que més ens importa a nosaltres, treballadors, és el que fa referència als problemes econòmics, que patim directament. El ministre d'Hisenda ha afirmat en el seu discurs una cosa que venim repetint des de fa mesos, és a dir que cal « un pla de desenvolupament », i que és necessari donar treball i enlairar el nivell de vida dels productors. « Volem un pla en el qual els treballadors espanyols trobaran col·locacions més segures i elevades, en l'escala professional corresponent » diu el senyor Navarro Rubio.

Bones paraules. Què hi ha al darrera ? Francament res: fum. Llegint i rellegint el discurs no hem trobat ni un sol detall concret referent al famós « plan de desarrollo ». Sabem que es tractarà — a aquestes altures! — de l'estudi dels principals sectors de l'economia i « de la seva transformació possible durant els anys a venir ».

Dades precises, ni una.

I la cosa és natural. El pla d'Ullastres tení un objectiu que ha estat completament mancat: atreure les inversions estrangeres. Aquestes no han vingut... ni vindran. I tampoc els capitalistes espanyols no aporten els capitals, que situen a l'estranger. Els tècnics de l'OECE, amb un llenguatge molt caute, han precisat clarament perquè « les vacil·lacions actuals dels empresaris estan determinades per les vacil·lacions relatives a l'execució de les reformes d'estructura anunciades en el pla d'estabilització » — asseguren.

Sense les reformes d'estructura, l'aparell econòmic espanyol no ha reaccionat ni reaccionarà.

I per això, esgotada ja la propaganda del règim, ara es tracta de parlar d'una possible represa i d'un nou pla que s'adreçaria sobretot al sector públic. El Ministre d'Obres Públiques ha contribuït a la propaganda i ha parlat també sense cap precisió de finançament o altre, d'un « Plan de Carreteras » que segurament es traduirà en grans discursos i alguns sacs de grava als sots que constitueixen la vergonya de les carreteres catalanes...

La cosa és senzilla: ningú no ignora que les exigències bàsiques de l'economia espanyola — cada dia més sots-desenvolupada — comencen a l'agricultura i exigeixen, per començar, una seriosa